

РЕШЕНИЕ

№ 4932

гр. София, 16.07.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разглежда дело номер **9209** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Х. А. Д., в качеството му на управител на „АМБУЛАТОРИЯ ЗА ИЗВЪНБОЛНИЧНА СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПОМОЩ – МЕДИЦИНСКИ ЦЕНТЪР ЗА ИНТЕГРАТИВНА МЕДИЦИНА“ О., срещу РЕШЕНИЕ от 19.07.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 22^{-ри} състав по н.а.х. дело №6894/2012г.

В жалбата са изложени доводи от които може да се направи извод, че се претендира неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон. Касаторът твърди, че Наказателното постановление (НП), предмет на съдебния контрол за законосъобразност, страда от съществен и неотстраним порок, тъй като в него неправилно е посочено правното основание за налагане на процесните административни наказания. Поддържа, че от мотивите на НП и на обжалвания съдебен акт реално не може да се разбере за какво конкретно нарушение са му наложени санкциите, тъй като и в двата акта е цитирано издаденото на „Амбулатория за извънболнична специализирана помощ – Медицински център за интегративна медицина“ О. („АИСП – Медицински център за интегративна медицина“)

Удостоверение за регистрация на лечебното заведение по реда на чл.39 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ). Моли съда да отмени обжалваното съдебно решение от 19.07.2013г. и вместо него по същество на спора да отмени и Наказателно постановление №НП-27-234А/29.02.2012г.

Ответникът ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „МЕДИЦИНСКИ ОДИТ” (ИАМО), редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по касационната жалба.

Прокуратурата на Р Б., представлявана от прокурор Павлов от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №НП-27-234А/29.02.2012г., на основание чл.115, ал.2 ЗЛЗ, на д-р Х. А. Д., в качеството му на управител на [фирма] са наложени 6 бр. административни наказания „глоба”, всяко в размер на 2000 (две хиляди) лева, за нарушения на чл.39, ал.1 във вр. с чл.41, ал.1, т.6 ЗЛЗ, детайлно описани в т.1 – т.6.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №НП-27-234А/29.02.2012г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е обосновал следните изводи: НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП детайлно са описани нарушенията и обстоятелствата при които са извършени. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че д-р Х. Д. е извършил вменените му нарушения на чл.39, ал.1 във вр. с чл.41, ал.1, т.6 ЗЛЗ, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Тези изводи на първостепенния съд се споделят и от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 22^{-ри} с-в, а именно: Касаторът [фирма] е лечебно заведение по смисъла на чл.8, ал.1, т.2 ЗЛЗ, вписано в регистъра на Столичната регионална здравна инспекция (ЗРЗИ). Според приетото по делото Удостоверение №6710/26.04.2011г. вписаните в регистъра по чл.41, ал.1 ЗЛЗ дейности за които е регистриран медицинският център са следните: 1) Урология; 2) Хирургия; 3) Вътрешни болести. В периода от 01.09.2011г. до 03.09.2011г. длъжностни лица на ответника са извършили проверка на място в лечебното заведение на адрес: [населено място],[жк], [улица], бл.330. В хода на проверката е констатирано, че д-р Х. Д. лично е прилагал на изчерпателно посочените пациенти медикаменти, лечението с които е обект на специалността „Медицинска онкология“, без лечебното заведение да има регистрация за тази дейност, както и извършва процедури, обект на специалностите

„Ф. и рехабилитационна медицина“ и „Трансфузионна хематология“ за които медицинският център също няма регистрация в СРЗИ. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол за извършена проверка №КП-27-234/03.09.2012г., връчен лично на д-р Д. на 07.09.2012г. Във връзка с констатираните нарушения е съставен АУАН №А-27-234/21.11.2011г., послужил като основание за издаване на процесното НП.

С разпоредбата на чл.39, ал.1 във вр. с чл.40, ал.1 ЗЛЗ е въведено императивно задължение за регистрация на лечебните заведения за извънболнична помощ и хосписите в съответната РЗИ на чиято територия се последните се намират. Според чл.41, ал.1 ЗЛЗ в регионалната здравна инспекция се води регистър на лечебните заведения, който е публичен и съдържа данните, изрично и изчерпателно посочени в т.1 – т.10, сред които и „видове дейности, за които е регистрирано лечебното заведение“. От анализа на цитираните норми следва извод, че всяко лечебно заведение за извънболнична помощ може да извършва само и единствено дейностите, изрично вписани в удостоверението му за регистрация. Следователно извършването на дейности, които не са вписани в удостоверението и в регистъра на РЗИ представлява нарушение на задължението, установено в чл.39 ЗЛЗ. Съгласно приложимата норма на чл.115, ал.2 ЗЛЗ който извършва дейност по извънболнична медицинска помощ в нарушение на чл.39, се наказва с глоба от 2000 до 5000 лв., а при повторно нарушение - с лишаване от правото да упражнява професията си за срок от три месеца до една година. Въз основа на цитираната норма съдът обосновава извод, че субект на нарушението по чл.115, ал.2 ЗЛЗ може да бъде само физическо лице, което лично е извършило медицинската дейност, какъвто безспорно е и настоящият случай.

Неотносимо към законосъобразността на наложеното административно наказание е обстоятелството, дали съответното лице има квалификация за извършване на дейността. Релевантен е фактът, дали лечебното заведение е легитимирано да извършва съответната дейност чрез вписването ѝ в регистъра по чл.41, ал.1 ЗЛЗ.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание. Вярно е, че в титулната част на съдебния акт съдът неправилно е посочил номера на делото, но това обстоятелство не е от категорията на тези, които водят до отмяна на акта. В случая е налице очевидна фактическа грешка, която следва да бъде отстранена по реда на чл.175 от Административнопроцесуалния кодекс.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 19.07.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 22^{-ри} състав по н.а.х. дело №6894/2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.